

Arrest

nr. 161 111 van 29 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en mevr. X handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde bij monde van uw moeder een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 15 november 2005 in de Armeense hoofdstad Jerevan en bent dus minderjarig. U lijdt aan de ziekte DCP of kinderhersenvlamming, die u zou hebben gekregen omdat de artsen u kort na uw geboorte inenting zou hebben toegediend terwijl u op dat moment al een infectie had. Als gevolg daarvan heeft u een beroerte gekregen, waarna u ernstig verlamd geraakte en revalidatiebehandelingen

diende te volgen. U kwam samen met uw ouders naar België in augustus 2014 nadat uw vader problemen kreeg naar aanleiding van een medische behandeling die u had ondergaan. Op 21 augustus 2014 vroegen uw ouders, A.B. (O.V. 7.929.948) en R.G. (O.V. 7.929.948), omwille hiervan asiel bij de Belgische autoriteiten. Hun asielaanvraag werd op 24 oktober 2014 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 30 maart 2015. Uw ouders tekenden geen verder beroep aan bij de Raad van State, maar op 30 juni 2015 diende uw moeder in uw hoofde een eigen asielaanvraag in. Ze deed dit omdat ze in het kader van haar eigen asielaanvraag niet had durven speken over de problemen die er omwille van u waren met de artsen en met de familie van uw vader in Armenië. Uw moeder verklaarde dat u niet naar Armenië terug kan omdat de dokters u er niet meer willen behandelen. Daarnaast vertelde ze dat uw grootmoeder langs vaderszijde u wil laten euthanaseren en u ook omwille hiervan niet naar Armenië terug kan.

Ter staving van uw asielaanvraag werden volgende documenten neergelegd: uw geboorteakte, verschillende medische attesten uit Armenië en Belarus, medische documenten uit België, getuigenissen van Armeense moeders wier kind net als u aan DCP lijdt, een usb-stick met videofragmenten van Armeense ouders die geld proberen inzamelen en een enveloppe.

B. Motivering

Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat u niet naar uw herkomstland terug kan omdat u in Armenië geen adequate medische zorgen kan krijgen en de dokters u er niet langer kunnen en willen behandelen. Daarnaast zou uw leven in Armenië in gevaar zijn omdat uw grootmoeder langs vaderszijde u wil laten euthanaseren omwille van uw ziekte.

Er moet vooreerst vastgesteld worden dat de in uw hoofde ingeroepen problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers respectievelijk medische en familiale problemen.

Wat de in uw hoofde ingeroepen medische problemen betreft, moet er vervolgens op gewezen worden dat nergens uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Nergens uit de verklaringen van uw moeder blijkt namelijk dat u op dit vlak gediscrimineerd zou worden omwille van uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuigingen of het behoren tot een sociale groep. Uw moeder wierp wel op dat er in Armenië een ongeschreven consensus bestaat binnen de overheid dat zeer zwaar gehandicapte kinderen op een of andere manier uit de maatschappij geholpen dienen te worden omdat zij de overheid te veel geld kosten (CGVS, p. 7). Dit is echter een blote bewering die zij met geen enkel bewijsstuk kon staven.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Uit de verklaringen van uw moeder en de door haar voorgelegde stavingsstukken kan worden afgeleid dat u in Armenië op dezelfde wijze behandeld werd als andere kinderen met DCP. Uw moeder wierp wel op dat u in Armenië de laatste tijd slechts 2 keer per jaar massage kreeg en de dokters weigerden meer voor u te doen (CGVS, p. 7, 18). Echter, uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat de dokters niet meer voor u konden doen omdat de middelen beperkt waren en er heel veel andere kinderen waren die net als u verzorging en behandeling nodig hadden (CGVS, p. 5-7, 18). Hieruit kan dan ook geenszins de intentie vanwege de Armeense autoriteiten worden vastgesteld om kinderen met DCP en/of andere mindervalide kinderen, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijke gezondheidszorg te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen.

Uw moeder wierp verder op dat de medische zorgen in Armenië minder uitgebreid zijn dan in België en u het bij een terugkeer naar Armenië met veel minder voorzieningen zal moeten stellen (CGVS, p. 4, 8-9). Het loutere feit dat de kwaliteit van de gezondheidszorg en de sociale voorzieningen in Armenië mogelijk lager ligt dan die in België, geeft geen aanleiding tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde aangezien nergens uit de verklaringen van uw moeder en de door uw moeder voorgelegde documenten blijkt dat u geen toegang had tot medische en sociale voorzieningen in Armenië noch dat er sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Meer nog, de in het kader van uw

asielaanvraag neergelegde documenten tonen aan dat u in Armenië wel degelijk toegang had tot gezondheidszorg en u hier ook jarenlang gebruik van maakte, zoals blijkt uit de verklaringen van uw moeder (CGVS, p. 5-6). Bijgevolg dient u zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de familiale problemen met uw grootmoeder betreft, moet er vooreerst op gewezen worden dat nergens uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Zoals eerder aangehaald, wierp uw moeder wel op dat de overheid niet zou willen helpen omdat er binnen de overheid een consensus zou bestaan dat zwaar mindervalide kinderen uit de maatschappij geholpen moeten worden (CGVS, p. 7 en 14). Zoals hierboven reeds geargumenteed, is dit slechts een ongefundeerde bewering die uw moeder op geen enkele wijze hard kon maken. Hetzelfde geldt voor haar argumentatie dat dokters, al dan niet tegen betaling, bereid zouden zijn een kind te euthanaseren van zodra één familielid hiertoe de toestemming verleent, zelfs indien dit tegen de wil van de ouders van het kind is (CGVS, p. 6, 7, 15, 17). In ditzelfde verband werd een medisch attest neergelegd d.d. 13/6/2014 waarin onder meer te lezen staat dat uw grootmoeder uw arts in het medisch centrum van Erebuni geld zou hebben aangeboden om u met een injectie om het leven te brengen zonder medeweten van uw ouders. Hieruit blijkt evenmin dat de dokters in Armenië moedwillig een kind zouden doden omdat hen hiervoor geld werd aangeboden, te meer omdat het hun taak is mensen te helpen en levens te redden. Gevraagd waarom uw moeder ervan uitgaat dat dokters dit wel zouden doen, gaf ze aan dat de dokters de gelegenheid nog niet gevonden hadden alsook dat de dokters in het verleden nog hoop koesterden aangaande uw situatie, maar de dokters ondertussen verklaard hadden dat ze niets meer voor u konden doen (CGVS, p. 15). Vooreerst blijkt uit de verklaringen van uw moeder dat u ook de laatste 2 jaar voor uw vertrek nog 2 keer per jaar massage kreeg en u hiertoe ook onderzocht werd, zoals ook voorheen het geval was, al gebeurde dit volgens uw moeder een beetje tegen de zin van de dokters (CGVS, p. 18). Uit het meest recente medische attest uit Armenië, d.d. 13/6/2014 -dit is enkele weken voor jullie vertrek uit Armenië-, blijkt eveneens dat u tot op dat moment continu onder medisch toezicht stond en u indien nodig de vereiste behandeling kreeg. Hieruit kan dan ook geenszins geconcludeerd worden dat de dokters weigerden nog iets voor u te doen, zoals uw moeder aangeeft. Daarnaast vertelde uw moeder in dit verband over een incident waarbij u een scan diende te ondergaan en u na het uitvoeren van de scan niet meer wakker werd. Na 30 minuten begon u uiteindelijk plots over te geven. Uw moeder vermoedt dat de dokter toen reeds op vraag van en/of tegen betaling door uw grootmoeder heeft geprobeerd u te euthanaseren, maar deze poging fout ging omdat u begon over te geven en u op die manier uw eigen leven redde (CGVS, p. 15-16). Uw moeder concludeerde dat het hier om een poging tot euthanasie ging omdat de dokters zowel als uw grootmoeder heel kalm bleven onder de situatie. Dit was volgens haar opmerkelijk omdat dokters in Armenië volgens haar doorgaans heel snel panikerden. Daarenboven zei uw grootmoeder op dat moment tegen uw moeder dat het niet zo erg was en ze nog kinderen zou krijgen (CGVS, p. 15-16). Zij er vooreerst op gewezen dat dit slechts loutere vermoedens en speculaties zijn vanwege uw moeder. Daarnaast moet erop gewezen worden dat dit incident zich reeds afspeelde toen u 7 jaar oud was, dus vermoedelijk in 2012 of 2013, en uw moeder desondanks met u en uw vader bij uw schoonmoeder bleef inwonen. Eerder zou uw moeder samen met u tijdelijk wel opnieuw zijn ingetrokken bij haar eigen ouders omdat ze de ruzies met uw grootouders langs vaderskant moe was. Omdat u uw vader te veel miste, keerde uw moeder korte tijd later terug naar het ouderlijke huis van uw vader (CGVS, p. 5) Welnu, uit de verklaringen van uw moeder kan worden afgeleid dat het boven genoemde incident zich pas heeft voorgedaan nadat uw moeder samen met u naar het ouderlijke huis van uw vader was teruggekeerd en uw moeder zelfs ondanks het feit dat ze vermoedde dat uw grootmoeder had geprobeerd u te euthanaseren nog steeds met u in het ouderlijke huis van uw vader bleef wonen (CGVS, p. 5-6 - CGVS moeder 2, p. 8-9). Indien uw moeder er daadwerkelijk vanuit ging dat uw grootmoeder had geprobeerd u te laten euthanaseren en ze om die reden vreesde voor uw leven, kan ervan uitgegaan worden dat uw moeder er na dit incident alles aan gedaan zou hebben om u bij uw grootmoeder weg te halen en ze niet zonder meer in het huis van uw grootouders zou zijn blijven wonen. Zoals reeds aangehaald had uw moeder eerder al toevlucht gezocht bij haar eigen ouders. Ze verklaarde hieromtrent wel dat u ziek werd omdat u uw vader miste. Dit weegt echter niet op tegen de ingeroepen vrees voor uw leven indien uw moeder daadwerkelijk geloofde dat uw grootmoeder van plan was u te (laten) vermoorden. De in uw hoofde ingeroepen vrees wordt hierdoor dan ook danig ondermijnd.

Daarenboven waren de verklaringen van uw moeder over deze problemen hoe dan ook niet eenduidig. Enerzijds verklaarde uw moeder hierover meermaals dat dit persoonlijke familiale problemen zijn, die ze eigenlijk zelf zou kunnen oplossen (CGVS, p. 8, 11, 17). Anderzijds verklaarde ze dat er voor dit

probleem geen oplossing bestaat (CGVS, p. 11, 12, 16). Wat er ook van zij, uw moeder maakte niet aannemelijk dat er bij een eventuele terugkeer naar Armenië een gegronde vrees voor uw leven zou bestaan vanwege uw grootmoeder langs vaderszijde. Zij er vooreerst op gewezen dat uw vader sinds zijn aankomst in België geen contact meer onderhoudt met zijn eigen familie. Na aankomst in België nam hij slechts een maal contact op mijn zijn broer om mee te delen dat jullie goed waren aangekomen, maar sindsdien heeft uw vader zijn familie geen enkele keer meer gecontacteerd. Met zijn moeder, uw grootmoeder, heeft uw vader vanuit België geen contact meer gehad. Sinds hij het bewijs zag dat zijn moeder geprobeerd zou hebben een dokter om te kopen om u te euthanaseren, wil uw vader geen contact meer met zijn familie. Ook zijn familie heeft sinds jullie in België zijn op geen enkele manier geprobeerd contact op te nemen met jullie (CGVS, p. 13-14, 17). Het feit dat jullie ondertussen reeds ruim een jaar in België zijn en uw grootmoeder langs vaderskant in die periode op geen enkele manier gepoogd heeft contact met jullie op te nemen, doet dan ook vermoeden dat zij ook bij een eventuele terugkeer naar Armenië niet de moeite zou doen om contact met u en uw gezin op te nemen. Uw moeder argumenteerde wel dat familierelaties in Armenië belangrijk zijn en uw grootmoeder uw vader hoe dan ook zal blijven bezoeken omdat uw vader haar zoon is en u daardoor evenmin veilig bent omdat uw grootmoeder u niet in leven wil houden (CGVS, p. 16-17). Deze verklaring is echter niet afdoende. Er kan immers vanuit gegaan worden dat indien deze familieband voor uw grootmoeder zo belangrijk is dat ze hoe dan ook over de vloer zou blijven komen indien jullie terug in Armenië zouden wonen en jullie zelf alle contact zouden verbreken of het haar zouden verbieden, ze op zijn minst ook moeite gedaan zou hebben om met uw vader contact te blijven houden nu hij zich in België bevindt. Dat dit niet het geval is, ondermijnt de verklaring van uw moeder ter zake. De verklaring van uw moeder als zou uw vader in België wel breken met zijn familie, maar dit bij een eventuele terugkeer naar Armenië niet doen, is om diezelfde reden eveneens weinig overtuigend. Uw moeder argumenteerde wel dat geen enkele Armeense man zou willen breken met zijn familie omdat familie in Armenië heel belangrijk is en het breken met zijn familie als verraad beschouwd wordt (CGVS, p. 16-17). Ook hier kan ervan uitgegaan worden dat indien uw man deze familieband dermate belangrijk vindt, hetzij omwille van de tradities, hetzij omdat hij niet als een verrader zou worden beschouwd, hij op zijn minst vanuit België contact zou hebben proberen te onderhouden met zijn familie in Armenië, wat hier niet het geval is.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uw moeder vasthoudt aan de problemen die ze in het kader van haar eigen asielaanvraag heeft ingeroepen. Zij benadrukt dat haar asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. In het kader van uw persoonlijke asielaanvraag heeft uw moeder geen enkele verklaring aangebracht die een ander licht werpt op deze beslissing en beoordeling. De neergelegde convocatie op naam van uw vader werd door uw vader reeds neergelegd in het kader van zijn eigen asielaanvraag en werd toen reeds door het Commissariaat-generaal inhoudelijk beoordeeld. Zodoende kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de eerder door uw moeder in het kader van haar asielaanvraag ingeroepen problemen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder, R.G. (O.V. 7.929.948), werd genomen, verwijs ik graag naar het betreffende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, verschillende medische attesten uit Armenië, Belarus en Rusland; verschillende Belgische medische verslagen; 4 getuigenissen van moeders van kinderen met DCP in Armenië; een USB-stick met videofragmenten van Armeense ouders die geld proberen inzamelen en een enveloppe) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen enkele informatie met betrekking tot de in uw hoofde ingeroepen problemen. De verschillende neergelegde buitenlandse medische documenten tonen slechts aan dat u aan DCP lijdt en u hiervoor in behandeling was in uw herkomstland. De Belgische medische verslagen beschrijven de behandelingen die u in België onderging en

de vooruitgang die u in België heeft geboekt, maar bevatten geen informatie over de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van Armenië. De getuigenissen van Armeense moeders met kinderen met DCP kunnen bovenstaande beslissing evenmin wijzigen. In geen van deze getuigenissen wordt immers naar uw persoon verwezen. Zodoende kan op basis van deze getuigenissen geenszins een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit vanwege de Armeense dokters of autoriteiten of uw grootmoeder worden vastgesteld. Hetzelfde geldt voor de usb-stick met videofragmenten. Deze videofragmenten handelen immers uitsluitend over ouders van mindervalide kinderen die geld proberen inzamelen en bevatten zodoende geen informatie over de in uw hoofde ingeroepen persoonlijke vrees. De enveloppe ten slotte toont slechts aan dat er vanuit Armenië documenten werden opgestuurd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij werpt de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet); artikel 1 van de "Overeenkomst van Geneve" van 28 juli 1951 over het statuut van de vluchtelingen; van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de kennelijke schattingsfout.

Verzoeker stelt als volgt:

"(...) In overweging ten eerste, dat mijn verzoeker wil laten gelden, dat op geen enkel ogenblik, zijn asielaanvraag het onderwerp maakte van een individueel examen;

*Dat inderdaad, het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen beschouwt dat, de reden die de indiening van hun asielaanvraag in het hoofd van het kind van mijn verzoekers gerechtvaardigd hebben, niet binnen de criteria van bescherming van de Overeenkomst van Geneve vallen ;
Dat mijn verzoekers deze waardering helemaal betwisten.*

Dat ze inderdaad het feit hebben laten gelden, ter staving van hun asielaanvraag, dat N. drager van een handicap is.

Dat mijn verzoekers wel bewust zijn dat men een scheiding moet maken tussen een asielpcedure en een procedure van regularisatie voor medische redenen.

Dat zij laten gelden dat de gehandicapte kinderen, in hun land van oorsprong, slachtoffer zijn van onmenselijke behandelingen vanwege de behandelende dokters.

Dat deze, klaarblijkelijk weigeren het kind ter verzorgen of zich ermee bezig te houden.

Dat het ten gevolgen van dit element is, dat mijn verzoekers een asielaanvraag op naam van hun kind ingediend hebben.

Dat ze absoluut willen dat hun kind, wegens zijn handicap, beschermd kan worden;

Dat volgens mijn verzoekers, de omstandigheden waarin de gehandicapte kinderen ontvangen worden, meer als rampzalig zijn;

Dat het schijnt dat men deze kinderen in centra laat sterven;

Dat de gehandicapte kinderen beschouwd worden als ongewenste personen;

Dat dit als gevolg heeft, dat de verzorging onaangepast is en dat de chirurgische ingrepen niet mogelijk zijn;

Dat in dit opzicht, mijn verzoekers dus vrezen dat hun kind vervolgd zou worden, wegens het feit dat het zwaar gehandicapt is;

Dat mijn verzoeker dus een geloofwaardig verhaal maakte dat hem toelaat asiel op het Belgische grondgebied te vragen;

Dat zodoende, hij beschouwt dat de beslissing die hem betekend werd, niet correct gemotiveerd was;

Dat er ook geen individualisatie van zijn situatie gemaakt werd, daar het Commissariaat-generaal zich beperkte tot referentie te maken aan de beslissing die genomen werd, want de asielaanvraag van zijn schoonbroer betrof;

In overweging dat mijn verzoekers dus de erkenning vraagt van de hoedanigheid van vluchteling, overeenkomstig het Verdrag van Geneve van 1951.

2. In overweging dat, op subsidiaire titel, indien uw Hoge Rechtsmacht zou moeten beslissen dat verzoeker niet van het statuut van vluchteling mag genieten, het toch aangewezen zou zijn hem het statuut van de subsidiaire bescherming te geven, overeenkomstig artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;

Dat inderdaad dit artikel bepaalt dat :

« Het statuut van de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling die niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan aan te nemen, dat indien hij naar zijn land van herkomst teruggestuurd wordt, n of iendien, in het geval van een staatloze, naar het land waarin hij gewoonlijk verblijft, hij een reëel risico zou lopen ernstige aantastingen te kennen zoals bepaald in §2 en dat hij dit niet kan, of rekening houdend met dit risico en zich niet kan beroepen op de bescherming van dit land en dit voor zover hij niet betrokken is door de uitsluitingsgronden van artikel 55/4 » ;

Worden onder ander als ernstige aantastingen beschouwd, foltering, doodstraf, vernederende of onmenselijke behandelingen en de ernstige bedreigingen tegen het leven op de persoon van een burger ten gevolge van een blind geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat de wet nog ook verduidelijkt dat deze ernstige aantastingen van de Staat, de partijen, de organisaties die de staat controleren afhankelijk kunnen zijn van niet-statische actoren, indien bewezen kan worden dat de Staat geen bescherming wil of kan geven tegen deze vervolgingen of zware aantastingen

Dat er vastgesteld moet worden, dat in dit opzichte, de tegenpartij haar positie niet uitlegt, wanneer ze beweert dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de voorwaarden van het voordeel van het statuut van de subsidiaire bescherming;

Dat op basis van de elementen die hierboven vermeld werden, het onbetwistbaar is dat de situatie van de verzoeker niet het onderwerp maakte van een ernstig onderzoek vanwege tegenpartij."

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Waar verzoeker aanvoert *“Dat volgens mijn verzoekers, de omstandigheden waarin de gehandicapte kinderen ontvangen worden, meer als rampzalig zijn; Dat het schijnt dat men deze kinderen in centra laat sterven;”* wordt vastgesteld dat hij hieromtrent geen begin van bewijs bijbrengt.

In de mate dat hij aanvoert *“Dat de gehandicapte kinderen beschouwd worden als ongewenste personen; Dat dit als gevolg heeft, dat de verzorging onaangepast is en dat de chirurgische ingrepen niet mogelijk zijn; Dat in dit opzicht, mijn verzoekers dus vrezen dat hun kind vervolgd zou worden, wegens het feit dat het zwaar gehandicapt is”* blijkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd als volgt: *“Uit de verklaringen van uw moeder en de door haar voorgelegde stavingsstukken kan worden afgeleid dat u in Armenië op dezelfde wijze behandeld werd als andere kinderen met DCP. Uw moeder wierp wel op dat u in Armenië de laatste tijd slechts 2 keer per jaar massage kreeg en de dokters weigerden meer voor u te doen (CGVS, p. 7, 18). Echter, uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat de dokters niet meer voor u konden doen omdat de middelen beperkt waren en er heel veel andere kinderen waren die net als u verzorging en behandeling nodig hadden (CGVS, p. 5-7, 18). Hieruit kan dan ook geenszins de intentie vanwege de Armeense autoriteiten worden vastgesteld om kinderen met DCP en/of andere mindervalide kinderen, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijke gezondheidszorg te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen.”*

De bestreden beslissing stelt ook terecht vast: *“Uit het meest recente medische attest uit Armenië, d.d. 13/6/2014 -dit is enkele weken voor jullie vertrek uit Armenië-, blijkt eveneens dat u tot op dat moment continu onder medisch toezicht stond en u indien nodig de vereiste behandeling kreeg. Hieruit kan dan ook geenszins geconcludeerd worden dat de dokters weigerden nog iets voor u te doen, zoals uw moeder aangeeft.”*

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij omwille van de handicap vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het feit dat de medische voorzieningen in Armenië minder kwaliteitsvol zouden zijn dan deze in België kan niet aangenomen worden als grond van vervolging; verzoekende partij onderscheidt zich in deze niet van andere inwoners van Armenië.

Waar verzoekende partij aanvoert *“Dat er ook geen individualisatie van zijn situatie gemaakt werd (...)”* blijkt dat dit hoegenaamd niet kan afgeleid worden uit de omstandige motivering.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij *“Dat er vastgesteld moet worden, dat in dit opzichte, de tegenpartij haar positie niet uitlegt, wanneer ze beweert dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de voorwaarden van het voordeel van het statuut van de subsidiaire bescherming”*. De bestreden beslissing stelt echter: *“Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen”* waarna hieromtrent uitvoerig wordt gemotiveerd.

Verzoekende partij voert geen dienstig argument aan tegen de uitgebreide motivering waaruit blijkt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden ontzegd.

In de mate dat verzoekende partij haar medische problematiek aanvoert teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen, blijkt uit artikel 48/4 dat zij hiertoe beroep moet doen op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS